

LILY WONDERLAND

SPLN

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

ISBN 978-80-560-0272-8

LILY WONDERLAND

SPLN

Technická spolupráca: Špacír Stanislav, Labai Emil

Jazyková korekcia: Mária Ballová

Fotografia obalu: LaFemme Jackson

(website: www.lafemmejackson.com)

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá éra autorov nového tisícročia

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0272-8

OBSAH

PREDSLOV	3
Prvá kapitola.....	5
Druhá kapitola.....	46
Tretia kapitola.....	99
Štvrtá kapitola.....	135
Piata kapitola.....	175
Šiesta kapitola.....	183
Siedma kapitola.....	186
Ôsma kapitola.....	216
Deviata kapitola.....	250
Desiata kapitola.....	253
Jedenásta kapitola.....	285
Dvanásta kapitola.....	321
Trinásta kapitola.....	366
Štrnásta kapitola.....	396
Pätnásta kapitola.....	405
Šestnásta kapitola.....	424
Sedemnásta kapitola.....	444
Osemnásta kapitola.....	458
Devätnásta kapitola.....	492
Dvadsaata kapitola.....	503
Dvadsaata prvá kapitola.....	516
Dvadsaata druhá kapitola.....	554
Dvadsaata tretia kapitola.....	572
Dvadsaata štvrtá kapitola.....	581
Dvadsaata piata kapitola.....	598
Dvadsaata šiesta kapitola.....	608

PREDSLOV

Keď sa mesiac zmení na plný, pre mnohých ľudí, ktorí sú v bezpečí svojej spálne, to znamená nepokojný spánok. Mesiac medzi zemou a slnkom však v krajine vyvoláva mnohé divy ako príliv i odliv mora. Tam v diaľke, kde ľudský rozum nemá prístup, v krajine divočiny, vo svete iných bytostí, spln mesiaca môže znamenať predvídanie i samotnú smrť či zrod nového života. Či mesiac v splne pre jednotlivcov znamená magickosť alebo strašidelnosť, mnohokrát závisí od vonkajších javov, ktoré nemôžu byť ovplyvniteľné.

Mesačným fázam sa odjakživa pripisovali určité tajomné javy, ktoré ľudský rozum nemohol pochopiť. Pri splne sa menili vlkolaci na svoju podobu, upíry sali krv, aby ulahodili svojej túžbe po nasýtení, až kým im v rukách nezostalo bezmocné telo obetného baránka, ľudia sa

menili na bláznov, námesačníci mali svoje obchôdzky a omnoho viac... Deje, ktoré nemôžeme poznať. Deje, o ktorých sme čítali, či počuli z rozprávání našich predkov, ale považovali sme ich za výmysly. Kto však povedal, že čo je myslí nepochopiteľné, nemôže byť skutočnosť? Možno práve vy ste súčasťou nepoznaného deja, ktorého spomienky sú vám odobraté pri prebúdzaní. Možno práve vy ste hlavnou postavou tohto príbehu...

Prvá kapitola

Zima za oknom. Tam vonku v ríši živých bytostí, kde sa čas nikdy nezastaví, i keď niekedy sama mohla počuť zúfale prosby ľudí o jeho stopnutie. Sekunda pre nich neznamenal nič, iba keby sa bola zastavila. Zatiaľ pre ňu sekunda bola večnosťou. Tvár prežala bolesť pri myšlienke a oči sa jej zaplnili slzami. Plakala? Pretrela si rukou oči, jazykom olízala mokrú ruku, ale necítila slanú chuť. A predsa! Boli to skutočné slzy, veľké ako diamanty. Pocítila, ako sa jej kotúľajú po studenej tvári.

Nemusela sa pozrieť do zrkadla, aby uvidela obraz samej seba. Jej tvár bola bledá, ako keby umrela. Smrť... Bola by vykúpením, a predsa si pre ňu neprišla. Darovala jej život, akýsi iný druh bytia, o ktorý neprosila. V ríši, kde sa nachádzala, čas sa zastavil, bol nemenný. Ale čo bolo cenné pre ňu, pre iných nemalo žiadnu cenu.

Červenými očami sa pozrela dookola. Tma, cez ktorú videla. Jej zorničky boli rozšírené, akoby pátrala po divej zveri, akoby ju naozaj nozdrami cítila a zachytávala smer odkiaľ prichádza, aby potom mohla na ňu skočiť, nasýtiť sa. Nerobila však nič, iba nepohnuto stála na mieste a pozerala sa na niečo vzdialené, očiam neviditeľné. Obrazce prichádzali a odchádzali, akoby iba sledovala film, akoby to nebol jej život, ktorý jej patril kedysi. Niekdajší pocit viny najprv zahalil strach a potom tuposť všetkých citov, ktoré mohla cítiť, ktorých súčasťou jej bolo dovolené byť, prežívať, rozdávať. Srdce sa zastavilo, ale predsa cítila jeho tlkot. Túžba po živote bola dravá a zabíjala ju. Spomienky síce pomaly bledli, ale pocity zostávali navždy ukryté v jej hĺbke a nemohli byť ničím a nikým ukradnuté. Zistila, že je vonku za oknom. Vysoké útle stromy. Mnoho stromov vedľa seba, ktoré akoby ukazovali cestu k východu zo života, v ktorom sa ocitla, a predsa vedela, že spása neexistuje.

Začula šum prichádzajúci z výšky, ako sa vietor ľahučko dotkol lístia stromov, sadol na ne, pohladil a potom odlietajúc kamsi inde ich zanechal iným živočíšnym silám. Mesiac bol veľký a guľatý a ona si veľmi dobre pamätala, čo znamená spln. Vždy ju lákal svojou tajuplnosťou, ale od určitého času bol pre ňu krvavočervenej farby. Znamenal boj, smrť. Stále ju lákal do svojich osídien, akoby ju volal k sebe tam von, aby sa ho dotkla, pohladila, aby znova mohla žiť v tej novej forme a ona neustále bojovala s jeho dravosťou, s túžbou takou smädnou, že sa jej nedokázala nikdy nasýtiť.

Urobila krok vpred a vetvičky rozsypané po zemi, akoby po skaze, ktorej bola ešte prednedávnom svedkom, jej zapraskali pod bosými nohami. Trieska sa jej zadrela do päty. Pocítila bodavú bolesť, bola však iného rozmeru, než na aký boli ľudia zvyknutí. Jej prah bolesti bol takmer na nule. Zohla sa a v tej tme ľahko našla vinníka. Vytiahla ho jedným trhnutím a odhodila nabok.

Keď urobila ďalší krok, jej duševná bolesť sa zrazu zhmotnila do hlasného výkriku. Ticho spiace vtáctvo v korunách stromov zatrepotalo krídlami v úľaku a odletelo do bezpečnej vzdialenosti. Sklonila hlavu k rukám, ktoré sa v bolesti snažili odhrabať lístie i konáre, aby sa dostali k pôde, k matke zemi, aby sa tak mohla s ňou spojiť v jeden celok. To bolo, po čom tak dávno túžila. Dala by všetko za to, aby sa čas znova začal krútiť, aby telesná bolesť bola neznesiteľná, aby mohla ochutnať slanosť vlastných slz, len aby konečne cítila čosi. Ale od času, keď prvýkrát nastal spln, nemala možnosť vrátiť sa.

Pamätala si na ten deň veľmi dobre. Vždy sa vracala k nemu. Bola to jediná chvíľa, ktorá zostala, keď naposledy cítila. Tak skutočne precit'ovala odohrávajúce sa deje, strach, zúfalstvo, bolesť. Vedela, že každý z nich, zo spoločenstva, kde sa neskôr ocitla, si rovnako pamätá na ten deň, pre každého iný, ale pre všetkých najvýznamnejší. Začula akýsi šuchot. Prichádzal z diaľky, ale ozrutnou rýchlosťou. Vedela, že ak by rátala čas, neprešla by minúta a stál by za ňou. Spoznala ho.

Nikdy nemohla zabudnúť na jeho silu. V mysli sa jej vybavil znova obraz toho dňa. Dňa, keď jej život zanikol. Dňa, keď ju zabil on. Ten, ktorý teraz stál za ňou a ticho sa na ňu pozeral. Pomaly otočila hlavou a v momente bola na nohách otočená smerom k nemu. Jeho pohľad páľil. Ruky sa jej triasli, ale ani prinajmenšom to nenechala na sebe poznať.

„Čo tu chceš?“ - priam vyštekla.

„Volala si ma.“

V pomykove sa na neho pozrela. Nevyslovila jeho meno.

Čítal jej myšlienky.

„Tvoje myšlienky ma sem zavolali.“

Odvrátila od neho oči.

„Nemôžeš zničiť pohľad na mňa?“

Cítila sa byť slabá. Taká veľmi slabá...

„Oberáš ma o energiu.“

„To nie je pravda! Ja som ťa stvoril. Ja som ti dal tú nevyčerpatelnú energiu.“

Nevedela, čo povedať. Túžila, aby sa vytratil, aby odišiel, aby mu nemusela viac čeliť.

„Hľadala si ma.“ - vyslovil nežnejšie.

Ako to mohol vedieť? Nikdy o tom nikomu nehovorila.

Nikdy ho pred nikým nespomenula, akoby nebol existoval, akoby sa neboli nikdy poznali. Bola ticho. Nemohla klamať.

Adam by ju prekukol, ak by sa pokúšala zamietat' skutočnosť. Zabudnuté slzy sa jej znova skotúlali po tvári.

Nebola táto chvíľa práve tou,

po ktorej tak túžila? Pozrieť sa mu do očí a zobrať si

zadosťučinenie za to, čo jej spôsobil? Prečo tie slzy a odkiaľ sa vzali, keď ich doteraz nepoznala?

Ani si neuvedomila, že stojí pred ňou a podáva jej bielu vreckovku. Biela farba. Znak zmierenia, vzdania sa.

Nepohla sa.

„Zober si ju! Prosím!“ - dodal.

Vysmrkala sa, ešte sa však stále neodvážila pozrieť na neho.

„Conny...“

„Nie!“

„Čo nie?“

„Nehovor ku mne týmto hlasom nikdy viac!“

Nerozumel jej. Nezmenil svoj hlas.

„Žiaľ, neviem inak prehovoriť, keďže mám takýto hlas.“

„Vieš, veľmi dobre, na čo myslím.“

„Neviem!“

„Ten tvoj ľútostivý prosebný hlas.“

Adam pozdvihol obrvy a v tej sekunde sa na neho Conny pozrela s takou nenávisťou a zároveň neuhasenu túžbou, vášňou, až ho zatriaslo. Prečo je v nej toľko nenávisť?

Akoby to nebola ona.

„Čo sa s tebou stalo?“

„Čo sa so mnou stalo?“ - znova vyštekla.

„Zabil si ma! Počuješ? Zabil si ma!“

Išla proti nemu vedomá si svojej sily a schopná ju použiť proti nemu. Keď sa však zahnila, stratil sa. Otočila sa. Stál za ňou a sarkasticky sa usmieval.

„Nezabudni! To ja som ťa stvoril a nie naopak!“

Vedela, čo tie slová znamenajú.

Bol silnejší, mocnejší, vytrvavejší. Jeho telesné pocity bolesti úplne zanikli. Ak ona mala prah bolesti na nule, kde mohol byť ten jeho? Bol to dopredu prehraný boj. Vždy bol. Nemohla zvíťaziť, i keď sa pokúšala zo všetkých síl a rôznymi cestami. Adam bol výnimočný vo svojom druhu. Ona bola iba malou rybkou v tom oceáne plného žralokov, ktorým vládol práve on. Zostala nepohnuto stáť, ale z očí jej sršali iskry hnevu. „Upokoj sa!“ - vyslal do jej mysle vetu. Conny si ešte stále nemohla zvyknúť na tento druh rozhovoru. Chýbali jej slová. Chýbali jej skutočné teplé dotyky. Chýbalo jej toho tak veľa. Život. „Nehovor mi, aby som sa upokojila! Som taká pokojná, aká len môžem byť.“ „Vidím!“ - zasmial sa. Jeho smiech sa niesol tichým lesom, až sa roztrieštil na neďalekej skale. Vnímala všetky tieto pocity, oči jej smerovali za hlasom, ktorý milovala, ale naháňal jej strach. Milovala? Nenávidela ho.

Nenávidela, čo s ňou ten hlas dokázal ešte stále urobiť, aké pocity v nej dokázal vyvolať. Podlamovali sa jej kolená, ale nedala to na sebe znáť. Nemohla si dovoliť, aby Adam zistil jej najslabší bod, kde by mohol zasiahnuť, ak by sa vtedajší boj znova zopakoval.

„Bolo to už dávno.“ - preriekol.

„Prestaň mi čítať myšlienky!“

„Nečítam ich! Vysielaš mi ich.“

„Nevysielam k tebe absolútne žiadne myšlienky, iba pocity...“ - hľadala správne slová.

„Pocity neutíchajúcej nenávisti za to, čo si vykonal.“

„Neurobil som nič, čo by iný nebol spravil.“

„Tak je! Čo by iný tvojho druhu nebol urobil. Ale ja som iná.“

„Naozaj, Conny? Naozaj si iná?“

Neprestala sa mu uprene dívať do očí, ale nedala mu odpoveď. Stala sa jednou z nich, z neho. Jednou, ktorú stvoril. Tak veľmi sa tomu bránila v duši, a predsa... Jej srdce po tej zmene prahlo. V ten večer...

Pokrútila hlavou. Nechcela spomínať. Keď nemala nič cítiť, túžila, aby sa nemohla nikdy vrátiť k tomu večeru, aby ho prestala precit'ovať. Aby naozaj nič necítila.

Koľkých jej podobných mohol stvoriť?

Zvrtla sa a mihnutím oka sa mu stratila z obzoru. Počul už iba jej tichý hlas, ktorý strašidelne šepkal:

„Pomstím sa ti, Adam! Aj keby to malo byť posledné čo urobím, pomstím sa ti!“

Každý máme niekedy pocit, akoby sme boli zakliesnení v našich životoch, akoby sme nepatrili tam, kde nás úsvit noci t'ahá a ponúka miesto pre spomienky, ktoré nikdy nevyblednú. Svetlé slnečné lúče v teplý deň, kde môžeme vidieť lásku, ktorá sa stáva nesmrteľnou verziou spriaznenej duše, ktorú zázrak priniesol v jednu noc a ukázal svetlo v tmavej izbe zoskupujúc poznanie a potom v tichosti odchádzajúc. Kde plachá otázka: „Uvidím ťa znova? Je niekto, kto zmení noc na teplý deň?“ - a tichá modlitba - „Potom znova, iba raz, poslednýkrát, tie ruky by ma mohli nežne zovrieť, počuť tlkot srdca, pocítiť sladkosť pravdivých slov. Iba raz priniesť pôvab späť!“

Prevládajú nad všetkým, čo človek potrebuje. Život nám ponúka zvláštne šance. Šancu na pokračovanie alebo návrat, šancu pre budúcnosť, moment, ktorý sa zdá byť strateným. Na niektoré veci nemáme správne pomenovanie. Akoby vo svete naozaj existovalo čaro, akoby rozprávky sa neplnili iba pre deti, ale i pre dospelých. Človek nepochybuje, či hviezdy a planéty sú reálne, aj keď sa ich nikdy nedotkol, ale keď sa niečo čudné udeje, dni, keď si myslí, že nastal koniec, peklo z ktorého nie je úniku, prichádzajú pochybnosti, či je to skutočné. A iba po dlhom čase, ktorý sa mení na týždne a mesiace, nachádza pochopenie a odpovede na otázky. Lebo všetko vo svete sa deje pre nejakú príčinu a nakoniec, všetko má svoje vysvetlenie ležiace v srdci.

Svitalo. Conny pomaly otvárala oči, akoby prebúdžajúc sa zo zlého sna. Telo ju bolelo, akoby odbehla maratón.

Spomenula si na neho. Odkiaľ sa vzal v jej sne? A bol vlastne tam alebo to bola realita? Prečo to muselo byť také neznesiteľné? Tá bolesť...

Akoby niesla na pleciach bolesť viacerých generácií a nemohla sa jej zbaviť, lebo panovala v jej srdci iba ako vymazaná spomienka na minulosť. Odhodila ľahkú perinu. Bol stred augusta a bolo veľmi teplo. Zamierila do kúpeľne. Keď sa pozrela na svoj obraz v zrkadle, zhrozila sa. Na nepatrnú chvíľku videla zvráskavenú tvár starej ženy. Pretrela si oči v domnienke, že azda sa ešte úplne neprebudila. Bojzhlivo sa znova pozrela do zrkadla, a už videla svoju vlastnú mladú tvár. Mala tridsať rokov, pevnú pleť, ruky sa nikdy nedotkli tvrdej práce. Prečesala si dlhé čierne vlasy siahajúce po pás vo voľných kučerách, a až keď si chcela naniest' ľahký mejkap, zistila, že jej oči sa zmenili. Ako sa pozerala do blízka, zreničky boli príliš rozšírené. Niečo nebolo v poriadku. Niečo v tomto dni nesedelo. Zatvorila za sebou dvere kúpeľne a potichu sa pozrela do chodby. Bolo ticho. Kútikom oka ešte zaznamenala, že je pol desiatej ráno. Pristúpila k oknu a uvidela jeho tvár v odraze svetla. Rýchlo zatiahla tmavé závesy. To nebolo možné.

Prečo ho všade videla? Prečo sa dral do jej bdenia i snenia?
A vtedy to uvidela. Miestnosť sa zmenila. Už to nebola jej izba, ale tmavý les. Sedela na veľkom balvane a cítila sa byť bezmocná, zoskočila však z neho a zdalo sa, akoby iba letela.

„Čo sa stalo?“ - vyslovila nahlas.

Na okolí nebolo živej duše, cítila však, že nie je sama.

„Ukáž sa!“

Ticho. Ani lístok sa nepohol a práve to v nej vyvolalo podozrenie.

„Adam?“

Bol za ňou v sekunde. V ďalšej sekunde ju obrátil a pritiahol k sebe. Conny prestala dýchať. Cítila ho. Cítila jeho silu, nie toho muža zo svojej minulosti. Na chvíľu sa nechala uniesť. Na chvíľu znova zatúžila prežiť už prežitú, aby tam nebol zajtrajšok, aby v ten deň sa čas zastavil. Vtedy... tam... raz. Nechcela už nič predstierať. V tom momente by bola vzala všetky vyslovené vety späť. Všetku tú bolesť, ktorú si spôsobili, len aby sa znova mohla vznášať, letieť. Pre ňu však nebol zajtrajšok. Pre ňu neexistovala ďalšia minúta.

„Pusti ma, Adam!“ - snažila sa vysloviť čo najzmierlivejšie. Dosiahla svoj cieľ. Otočila sa k nemu tvárou, aby mohol vidieť jej nenávisť.

„Čo sa tu stalo?“

Vedela iba, že sa mu túži pomstiť, ale dôvod nepoznala.

Adam mlčal.

„Vráť mi moje spomienky!“

Zasmial sa a znova vystrašil vtáctvo. Conny sa pozrela na tmavú oblohu. Mesiac bol stále v splne. Teda to muselo byť dnes, keď... Nepokračovala vo svojich myšlienkach, pretože jej ich preťal.

„Nie sú žiadne spomienky. Ešte si si to neuvedomila?“

„Nenávidím ťa!“ - skríkla a udierala mu do hrude, ale on zostal nepohnuto stáť, i keď jej údery boli nadprirodzenej sily.

„Nemôžeš mi ublížiť.“

Mal pravdu. Nemohla mu ublížiť. Nie telesne...

„Nehľadaj ma! Nechod' za mnou! Nechaj ma!“ - chcela povedať *žiť*, ale toto nebol život.

„Iba ma nechaj na pokoji!“ - dokončila vetu, zvrtila sa, skočila na strom a po hrubých konároch sa dostala k svojmu cieľu, k domu, v ktorom už istý čas prežívala sama.

Mihnutím oka, bez toho aby sa dotkla kľučky, sa dvere otvorili, a keď vstúpila dnu, hlasno sa zabuchli. Nemala by cítiť ľútosť. Bola silná. Silnejšia ako kedykoľvek predtým. Dal jej život, po ktorom smrteľníci tak veľmi túžia. Dal jej neuveriteľnú silu, ktorú mohla kedykoľvek použiť. Za tie roky sa naučila kontrolovať sa. Jej pleť nestarla. Mala všetko, ale predsa nemala vôbec nič. Čo zanechala, čo musela zanechať, jej neuveriteľne chýbalo a iba za nepatrnú chvíľku byť znova doma, medzi svojimi, by bola ochotná dať všetko. Slzy.

„Dopekla aj s vami!“ - rozhodila rukami.

Jej sila sa dotkla pohára položeného na drese, akoby sa ho nikto nikdy nebol dotkol. Padol a rozbil sa na malé kúsky. Jej dupnutie bezmocnosti pocítili steny, až sa zachveli. Musela sa kontrolovať.